

A close-up, high-contrast portrait of a woman's face, focusing on her intense blue eyes. The lighting is dramatic, with deep shadows and bright highlights, creating a moody and mysterious atmosphere. The woman's expression is neutral but piercing.

САРА ВОН
АНАТОМИЯ
НА ЕДИН
СКАНДАЛ

ТИ ИСКАШ ДА ВЯРВАШ НА СЪПРУГА СИ.
НО ТЯ ИСКА ДА ГО УНИЩОЖИ...

enthusiast

Anatomy of a Scandal
Sarah Vaughan
Copyright © Sarah Vaughan, 2018

Сара Вон
Анатомия на един скандал

© Цветана Генчева, превод, 2018
© Стоян Атанасов – Kontur Creative, дизайн на корицата, 2018
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2018
ISBN 978-619-164-281-6

САРА ВОН
АНАТОМИЯ
НА ЕДИН
СКАНДАЛ

*Превод от английски
Цветана Генчева*

enthusiast

София, 2018

На баца ми, Крис, с любов.

He needs guilty men. So he has found men who are guilty. Though perhaps not guilty as charged.

Hilary Mantel, „Bring Up the Bodies“*

---

* „Той има нужда от виновници. Затова и намери хора, които имат вина. Макар че може би не са толкова виновни, колкото се твърди в обвинението.“ („Доведете труповете“ – Хилари Мантел, издателство „Еднорог“. Превод: Боряна Джанабетска.)

КЕЙТ

2 декември 2016 г.

Едно

Перуката ми се сплеска на бюрото там, където я метнах. Като изхвърлена на плажа медуза. Извън съда се отнасям доста пренебрежително към тази съществена част от гардероба си, демонстрирам обратното на онова, което би трябвало да предизвиква: уважение. Ръчно изработена от конски косми, на стойност почти шестстотин паунда, много ми се иска да остарее; да се зареди с онзи разум, който понякога се страхувам, че не притежавам. Искане ми се лентата да пожълтее с годините от потта, стегнатите кремави къдрици да се отпуснат или да посивеят от прах. От вече деветнайсет години съм правоспособен адвокат, а перуката е все още като на съвестно ново момиче – не на адвокат защитник в съда, който я е наследил най-вероятно от баща си. Ето такава перука искам: докосната от патината на традицията, правата и възрастта.

Изритвам обувките си: черни лачени, само за съда, със златен кант отпред, обувки, достойни за принц регента в началото на деветнайсети век; за пристава в Камарата на лордовете; или за жена съдебен защитник, която се наслаждава на историята, на нескончаемото дърдорене, на всичко нелепо. Скъпите обувки са нещо важно. Когато разговаряме с колеги адвокати или с клиенти, със съдебни служители и представители на полицията, на всички

ни се случва от време на време да сведем очи, за да не се сторим прекалено агресивни на събеседниците си. Всеки, който погледне обувките ми, вижда жена, която разбира капризите на човешката психология, която се приема на-серiously. Пред тях стои жена, която се облича така, сякаш е убедена, че ще победи.

Обичам да съм подходящо облечена за ролята си. Харесва ми да изпипвам нещата. Жените съдебни защитници могат да носят дантелени якички: парче памук и дантела, което прилича на лигавник – пластрон, който се слага на врата и струва около трийсет лири. Или пък могат да се обличат като мен: бяла туника без дантелата, с яка, закачена на копчета отпред и отзад. Копчета за ръкавели. Черно вълнено сако и пола или панталон; и – в зависимост от постигнатите успехи или старшинство – мантия от черна вълна или от вълна и коприна.

В момента не съм облечена в подобни дрехи. Оставих част от премяната си в съблекалнята на Бейли*. Мантията е свалена. Яката и копчетата за ръкавели – разкопчани; дългата до раменете руса коса, която прибирам на опашка в съда – пусната; малко небрежна.

По-женствена съм, когато не съм в адвокатски одежди. С перуката и очилата с дебели рамки знам, че приличам на напълно безполово създание. Определено не съм привлекателна – но пък може и да забележите скулите ми: две наточени остриета, които се появиха около двайсетте и заякнаха, разхубавиха се, докато аз самата заяквах и се разхубавявах с течение на годините.

Приличам повече на себе си без перуката. По-непринудена съм, такава, каквато се възприемам, не онази аз, която се явява в съда или в някое от предишните ми превъп-

---

* Главният лондонски криминален съд. – Б. пр.

лъщения. Това съм истинската аз: Кейт Удрофт, кралски адвокат, защитник по криминални дела, член на лондонското адвокатско сдружение „Инър Темпъл“, специалист с богат опит в разследването на сексуални престъпления. На четирийсет и две години; разведена, без партньор, без деца. За момент отпускам глава в ръце и изпускам бавно дъха си, разрешавам си да си отдъхна само минутка. Няма смисъл. Не мога. Имам екзема на китката и я мажа с крем, едва устоявам на желанието да я разчеша. Да издраскам неудовлетворението от живота.

Вместо това вдигам поглед към високия таван на кабинета си. Две стаи, оазис на спокойствието в самото сърце на Лондон. Осемнайсети век, с богато украсени корнизи, златни листенца около розата на тавана и гледка – през високите прозорци от две части, които се отварят само отгоре – към вътрешния двор на Инър Темпъл и кръглата „Темпъл Чърч“* от дванайсети век.

Това е моят свят. Архаичен, анахронистичен, привилегирован, ексклузивен. Всичко, което би трябвало да мразя и принципно бих мразила. Но го обичам. Обичам го, защото всичко това – това гнездо от сгради в самия край на Сити, закътано между улица „Странд“ и реката, великолепието и йерархията, статутът, историята и традицията – са все неща, които навремето няха дори представа, че съществуват; към които не съм и предполагала, че ще се устремя. Бях стигнала много далече.

Тъкмо поради тази причина всеки път, когато купувам капучино за себе си и не съм с колеги, отнасям скришом чаша горещ шоколад – с допълнителни пакетчета захар – на момичето, сгушено в спалния чувал в един вход на „Странд“. Повечето хора дори не го забелязват. Добре че

* Църквата на тамплиерите. – Б. пр.

бездомниците умеят да се правят на невидими или пък ние успяваме да ги превърнем в невидими, когато подтичваме покрай тях към примамливия блясък на Ковънт Гардън или културните сензации на Южния бряг. Извиваме очи настрани от спалните им чували в цвят каки, от посивелите лица и сплъстените коси, от телата им, опаковани в огромни пуловери, от хърбавите като тях кучета.

Позавъртете се известно време в който и да е съд и сами ще разберете с колко опасности е пълен животът. Светът ви може да се срути толкова бързо с една-единствена погрешна стъпка: ако за една фатална частица от секундата си позволите да погазите закона. Защото и съдилицата, също като болниците, са магнити за онези, които са изтеглили късата клечка още в началото на живота си; които избират неподходящите мъже или неподходящите партньори и така се оплитат в лошия късмет, че губят моралния си компас. Богатите не са чак толкова засегнати. Вземете например укриването на данъци – или измамите, както ги наричат, ако са извършени от човек, който не разчита на умел счетоводител. Лошият късмет или липсата на находчивост не връхлита богатите толкова често, колкото бедните.

Май съм в лошо настроение. Щом започна да мисля като студент по политология, значи не се чувствам особено добре. През повечето време прикривам навика си да чета „Гардиан“. Това не се приема добре от по-традиционно настроените членове на адвокатската колегия; по-подходящо е за разгорещени дискусии на официални вечери, докато ядем същата храна, която фирмите за кетъринг осигуряват за сватби – пилешко или съомга в тесто, – и пием също толкова посредствено вино. Много по-дипломатично е да се ограничиш до юридическите клюки: кой адвокат

получава толкова малко работа, че кандидатства за съдия; кой ще бъде повишен; кой е повишил глас на служителя в съда. Мога да водя подобни разговори, докато мисля над работата, докато се тревожа за личния си живот или обмислям какво да купя на следващия ден за вечеря. След деветнайсет години вече нямам проблем да се нагаждам. Много ме бива в тази работа.

Когато обаче съм сама в стаята си, понякога си позволявам да се отпусна, съвсем мъничко, само за минутка отпускам глава върху ръцете на внушителното махагоново бюро; стискам здраво очи и притискам силно с кокалчетата. Пред очите ми изплуват звезди: бели точки, които пронизват мрака и блещукат като диамантите на пръстена, който си купих сама, тъй като нямаше кой да ми го купи. По-добре да виждам тях, отколкото да се предам на сълзите.

Току-що изгубих случай. Макар да знам, че до понеделник ще съм надмогнала усещането за провал и ще съм продължила напред, защото ме чакат други случаи и други клиенти, които да представявам, пак ме боли от неуспеха. Не ми се случва често и не си признавам, защото обичам да печеля. Е, така е с всички ни. Напълно естествено е. Нужно е, за да имаме бляскава кариера. А и това е начинът, по който работи изпълнената ни с враждебност правна система.

Спомням си, че преживях огромен шок, когато ми казаха това направо, още в началото на обучението ми. Бях записала право, обзета от високи идеали – и съм запазила някои от тях, не съм станала прекалено цинична, – но не очаквах истината да ми бъде представена така брутално.

– Истината е сложен въпрос. Правилно или грешно, конфликтната адвокатска дейност не представлява тър-

сене на истината – каза адвокат Джъстин Кару, когато се обърна към нас, зелени двайсетинагодишни студенти, завършили Оксфорд, Кеймбридж, Дърам и Бристъл. – Сми сълтът на адвокатската дейност е да бъдеш по-убедителен от опонента – продължи той. – Можеш да победиш, дори ако срещу теб са натрупани доказателства, стига да умееш да спориш по-добре. Целта на цялата работа е да спечелиш, разбира се.

Понякога обаче, независимо от уменията ти да убеждаваш, губиш; а при мен това задължително се случва, ако някой свидетел се окаже неубедителен, ако не може да докаже показанията си по време на кръстосан разпит, ако историята му се разнищи като топка вълна, с която се е заиграло коте – куп противоречия, които се заплитат още повече, когато дръпнеш конеца.

Точно такъв беше днес случаят на Бътлър. Ставаше въпрос за изнасилване и домашно насилие: Тед Бътлър и Стейси Гибънс живели заедно четири години и през повечето време той я пребивал.

Знаех, че късметът не е на наша страна още от самото начало. Съдебните заседатели са готови да осъдят хищния изнасилвач, прототипа на звяра, притаил се в тъмна алея, но когато става въпрос за изнасилване в някоя връзка, те не искат и да знаят.

Макар че в повечето случаи съдебните заседатели разбират правилно нещата, в този случай не стана така. Понякога имам усещането, че сме останали във викторианската епоха – тя ти е съпруга или партньорка и си е ваш личен въпрос какво се случва зад затворените врати на дома ви. А и честно казано, има нещо доста порнографско в това да се ровиш толкова надълбоко в живота на някоя двойка: да научиш с какво е била облечена в леглото – огромна тенис-

ка, подарък от известна верига супермаркети, или как той винаги пали цигара след секс, въпреки че тя има астма и той много добре знае, че гърдите ѝ се стягат. Не мога да се начудя на така наречените зрители – защо идват да гледат тази тъжна, жалка драма? Може би защото е по-завладяваща дори от сапунена опера. Действащите лица са истински хора, свидетелката ридае на живо – добре че зрителите не я виждат, тъй като самоличността ѝ е скрита зад преграда, за да не ѝ се налага да бъде очи в очи с набедения нападател: дебеловрат тип със свински очички в евтин костюм, черна риза и вратовръзка, който гледа застрашително, в опит да се представи за почтен човек, но лошият му поглед блести зад подсиленото стъкло на подсъдимата скамейка.

И така, всичко изглежда непристойно и мръснишко. И все пак аз задавам въпросите си – въпроси, които задълбават в най-изобличаващите, най-плашещи моменти, които Стейси някога е преживявала – защото дълбоко в себе си, независимо от онова, което онзи именит адвокат ми каза преди много години, аз се опитвам да се добера до истината.

И тогава адвокатът на защитата повдига въпроса за порното. Опонентът ми е отправил успешно молба, в която настоява, че съществува паралел между сцена в дивиди на нощното им шкафче и случилото се в спалнята.

– Не е ли възможно – пита обиграният ми приятел Рупърт Флечър със своя дълбок, натрапчив баритон – да става въпрос за сексуална игра, която сега вече ѝ се струва малко срамна? Не е ли това фантазия, с която тя е попрекарила? На дивидито има завързана жена, точно както е била завързана госпожица Гибънс. Човек може да си помисли, че в момента на проникване Тед Бътлър е бил уверен, че Стейси Гибънс се е предала на фантазия, която двамата са обсъждали преди време, че тя е изпъл-

нявала роля по собствено желание, нещо, за което вече са се били уговорили.

Той разкрива още подробности от дивидито, след това споменава есемеси, в които тя признава: „Направо пламнах“. Забелязвам как лицата на двама от съдебните заседатели потръпват от отвращение – жени към края на средната възраст, облечени елегантно, като за съда, които вероятно са очаквали да присъстват на процес за кражба с взлом или убийство. И аз разбирам, че съчувствието им към Стейси се отдръпва по-бързо от отлива на брега на морето.

– Фантазирали сте как ви връзват, нали? – пита Рупърт. – Пуснали сте есемес на любовника си, в който му казвате, че искате да пробвате подобни неща.

Той изчаква секунда, оставя риданието на Стейси да се разнесе в стаята без прозорци.

– Да – долита приглушеното ѝ признание.

И от този момент насетне вече няма значение нито че Тед почти я е задушил, докато я е изнасилвал, нито че на китките ѝ са останали охлузвания, докато се е борила, за да се освободи – кървави следи от въжетата, които тя предвидливо е заснела с айфона си. От този миг насетне всичко тръгна надолу.

Наливам си няколко глътки уиски от декантера на страничния шкаф. Не ми се случва често да пия на работа, но денят беше дълъг, а вече минава пет. Смрачава се – меко прасковено и златно изпъстрят облаците, придават забележителна красота на вътрешния двор, – а аз смятам, че алкохолът е напълно допустим след като падне мрак. Малцовото уиски парва гърлото ми, затопля хранопровода. Питам се дали Рупърт ще празнува във винарната срещу съда. Сигурно е разбрал, че негодникът е виновен – протрити места, следи от задушаване и, разбира се, самодовол-

на усмивка на лицето на клиента му, докато изслушваше присъдата си. Победата обаче си е победа. Ако аз бях защитник в подобен казус, поне щях да проявя приличие да не злорадствам, камо ли да купя бутилка „Вов“*, която да споделя с помощника си. Аз пък се старая да не съм защитата в подобни казуси. Може да те приемат за по-добър адвокат, ако поемаш и двете страни, аз обаче не искам да си цапам съвестта с онези, които подозирам, че са виновни. Затова предпочитам прокурорската работа.

Истината е, че съм на страната на истината, не просто на победителите, и мисля, че ако вярвам на свидетел, то тогава има предостатъчно доказателства за казуса. Затова и държа да побеждавам. Не само за да спечеля, ами защото съм на страната на всички онези Стейси Гибънс по света, също и на онези, чиито казуси са още по-брутални: шестгодишна, изнасилена от дядо си; единайсетгодишен, постоянно изнасилван анално от ръководителя на скаутите; студентка, принудена да прави орален секс, защото е допуснала грешката да се прибере сама късно вечерта. Да, най-вече заради нея. Стандартите по отношение на представените доказателствени материали в криминалния съд са много високи: не бива да бъдат никакви основателни съмнения нито по отношение на вероятностите, нито по отношение на изискването за представяне на доказателства. Тъкмо затова Тед Бътлър бе освободен и оневинен. Появи се въпросното зрънце съмнение: хипотетичната възможност, изплетена от карамеления глас на Рупърт, че Стейси, жена, която съдебните заседатели приемаха за малко недодялана, се е съгласила с грубия секс и едва две седмици по-късно, когато е открила, че Тед има друга връзка, е решила да се обърне към полицията. Възмож-

---

* Шампанско „Вов Клико“. – Б. пр.

ността да е травмизирана и засрамена, да се е страхувала, че ще бъде направена на пух и прах в съда, че там няма да ѝ повярват, както се и случи, очевидно изобщо не подлежеше на разглеждане.

Доливам тежката кристална чаша, капвам и малко вода. Два пръста са лимитът ми, затова се придържам към него. Дисциплинирана съм. Налага се, защото знам, че интелектът ми се притъпява, ако пия повече. Може би е време да се прибера, само че мисълта да се върна в подредения си двустаен апартамент никак не ме блазни. Прекалено опак човек съм, за да поддържам връзка. Знам, че е така. Твърде много държа на личното си пространство, твърде голяма егоистка съм, а и с мен не се спори. Наслаждавам се на самотата си, по-точно казано, на факта, че не ми се налага да се съобразявам с ничии нужди, когато умът ми работи на пълни обороти, докато се готвя за казус, или когато съм като пребито куче в края на процес. Когато обаче изгубя, ненавиждам потискащата, изпълнена със съчувствие тишина. Не искам да бъда повече сама и да обмислям професионалните и личните си недостатъци. Затова често оставам до късно на работа, лампата ми свети, докато колегите със семейства отдавна са се прибрали, а аз търся истината в купища хартия и обмислям начин, по който да спечеля.

Тази вечер се вслушвам как обувките на колегите чаткат по дървените стълби от осемнайсети век, към мен се носят вълни от смях. Началото на декември е, стартът на предколедната надпревара. Петък вечер – усеща се общото облекчение, че е дошъл краят на дълга седмица. Няма да отида с колегите си в пъба. Вкиснала съм се, както казва мама, а и показах предостатъчно актьорско майсторство за един ден. Не искам колегите да ме утешават, да ми пов-

тарят, че ще има и други казуси, с които ще се преборя, че когато се заемаш с домашно насилие, губиш още от самото начало. Нямам желание да се насилвам да се усмихвам, докато вътрешно кипя; не искам гневът ми да скапе атмосферата. Ричард ще бъде там: някогашният ми учител, понякога любовник – все по-рядко напоследък, защото съпругата му Фелисити разбра за нас и не искам да клатя лодката на брака му, още по-малко да я преобръщам. Не искам той да ме съжалява.

На вратата се чука: остро „дум-ду-дум-дум“ на единствения човек, когато мога да издържа в момента. Брайън Тейлър, мой секретар вече цели деветнайсет години, от както съм на „Суифт Корт“ 1. Четирийсет години в професията, с по-остър ум и разум и по-добра проникателност, що се отнася до човешката психология, от повечето адвокати, за които е работил. Зад зализаната коса, спретнато закопчания костюм и закачливото „госпожице“ – настоява да се придържахме към йерархията, поне докато сме в офиса – стои брилянтна способност да разбира човешката природа и дълбоко чувство за морал. Освен това той е изключително затворен човек. Трябваша ми четири години, докато науча, че съпругата му го е напуснала, и още четири, докато разбера, че е станало заради друга жена.

– Реших, че все още сте тук – подава глава той. – Научих за Бътлър. – Очите му се стрелкат от празната ми чаша към бутилката уиски и отново към чашата. Не казва нищо. Нито дума.

Аз измърморвам нещо неразбираемо, което излиза като глухо ръмжене.

Застава пред бюрото ми, прибрал ръце зад гърба си, напълно спокоен; просто чака да подхвърли някоя мъдрост. Аз откривам, че се включвам в играта му, и се отпускам

назад на стола, лошото ми настроение започва да отстъпва, макар и съвсем бавно.

– Сега ви трябва нещо, което да захапете яко. Нещо сензационно.

– Казвай!

Усещам как дъхът ми излиза: облекчението, че има човек, който ме познава до болка и приема амбицията ми като неоспорим факт.

– Онова, което ви трябва – продължава той и ме поглежда хитро, тъмните му очи блестят от вълнение при мисълта за интересния казус, – е нещо, което ще ви издигне на следващото ниво. Нещо, което ще преобърне кариерата ви.

Както предполагам, той държи нещо в ръка. От октомври 2015 г. всички казуси се предават по електронен път, вече не са стегнати с тъмнорозова панделка като многословно любовно писмо. Брайън обаче знае, че предпочитам да чета документите на хартия: да се задълбочавам над купчина листа, по които да драскам, да подчертавам, да лепя цветни листчета, докато създавам карта, която ще ме преведе през процеса.

Той винаги ми принтира документите и те са най-милите писма, поднесени сега с умелия замах на истински магьосник.

– Имам точно случая, от който се нуждаете.

Сара Вон
АНАТОМИЯ НА ЕДИН СКАНДАЛ

Превод *Цветана Генчева*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Стоян Атанасов – Kontur Creative*
Коректор *Людмила Стефанова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Английска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 24
ISBN 978-619-164-281-6
Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от: www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ ЕАД

Съпругът на Софи, Джеймс, е грижовен баща, привлекателен и чаровен мъж и успял политик. Той обаче е обвинен в ужасяващо престъпление. Софи е убедена в неговата невинност и отчаяно се опитва да предпази идеалното си семейство.

Кейт е прокурорът, който изправя Джеймс пред съда. Тя е опитен професионалист и е наясно, че в правото понякога печели не истината, а по-добрите аргументи. Но въпреки това не спира да търси справедливост. Тя знае, че Джеймс е виновен и е готова на всичко, за да го накара да си плати за престъпленията.

Какво се случва между мъж и жена зад затворените врати на къщата, в леглото, в асансьора, или в озрения от луна гвор на колеж в Оксфорд?

Един брак е поставен под светлините на прожекторите. Една съпруга е решена на всичко, за да запази семейството си. Един прокурор е убеден, че истината ще възтържествува. Един скандал ще разтресе Уестминстър. И една жена ще се окаже в плен на този скандал.

Романът на Сара Вон е въздействаща и провокативна психологическа грама, която комбинира интригуващ сюжет, загълбочено изградени характери и чудесен стил.

Едновременно съдебна драма, портрет на един брак и изследване на най-мрачните кътчета в човешкия характер, „Анатомия на един скандал“ насочва вниманието върху актуални теми като злоупотребата с власт, насилието над жените и заблудата, че можеш истински да познаваш човека до себе си. От парламента на Великобритания, през Олд Бейли до колежанския Оксфорд, той е удивителна смесица от „Къща от карти“ и „Тайната история“.

The Observer

